

DOKOŘÁN

DUBEN
2023
CENA 48,- Kč

Vážení divadelní přátelé,

tak jako obvykle i letos si 27. března připomínáme význam divadelního umění v rámci Mezinárodního dne divadla. A tak jako vždy byla o poselství požádána některá z významných divadelních osobností, aby se při této krásné příležitosti zamyslela nad rolí a důležitostí divadla jako umělecké formy a upozornila na jeho význam pro celou lidskou civilizaci i jednotlivce. Stejně tak má poukázat i na jeho obrovský potenciál i pro naši ekonomiku. Autorem prvního poselství ke Světovému dni divadla byl Jean Cocteau a v roce 1994 zvolila mezinárodní divadelní komunita jako autora poselství Václava Havla.

V letošním roce toto poselství formulovala egyptská herečka Samiha Ayoub. Během své umělecké kariéry se objevila na jevišti přibližně ve 170 inscenacích, a přestože většina její umělecké práce probíhala v divadle, podílela se také na tvorbě filmové a televizní. Obdržela řadu vyznamenání od několika prezidentů včetně Gamála Abdel Násira a Anvara Sádáta a také od syrského prezidenta. Její poselství uvádíme v celém znění:

„Vážení přátelé divadla z celého světa, píšu vám dnes ke Světovému dni divadla, a přestože jsem velmi šťastná, že vám své poselství mohu předat, každá část mé bytosti se chvěje pod tíhou toho, co nás trápí – divadelníky i všechny ostatní, pod tíhou drtivého tlaku a smíšených pocitů ze stavu dnešního světa. Nestabilita je přímým důsledkem všeho, čím náš svět v této době prochází – zažíváme konflikty, války a přírodní katastrofy, které mají devastující dopad nejen na náš materiální svět, ale také na náš duchovní svět a vnitřní klid.

Když k vám dnes promlouvám, mám pocit, že svět připomíná osamělé, roztroušené ostrovy nebo lodě plující mlhou, kdy se každá s napnutými plachtami pohybuje po moři bezcílně, nevidí na obzoru nic, k čemu by mířila,

a přesto pluje dál v naději, že po dlouhém putování najde v rozbouřených vodách bezpečný přístav, do něhož se uchýlí.

Náš svět nebyl nikdy tak úzce propojen, jako je tomu dnes, ale zároveň nikdy nebyl tak vzdálený a odloučený sám od sebe, jako je dnes. V tom spočívá dramatický paradox, který nám dnešní svět předkládá. Navzdory tomu, čeho jsme všichni svědky, pokud jde o sblížení a moderní komunikaci, která prolomila všechny bariéry geografických hranic, konflikty a napětí, jimiž svět trpí, překročily hranice logického vnímání a vytvořily uprostřed všeho toho zdánlivého sblížení odcizení, které nás vzdaluje od samotné podstaty lidství v jeho nejčistší podobě.

Divadlo je čistě lidskou činností vycházející ze skutečné podstaty lidství, ze života. Slovy velkého průkopníka Konstantina Stanislavského: „Nikdy nechoďte do divadla s bahnem na nohou. Prach a špínu nechte venku. Svě starosti, problémy, hádky – všechny věci, které vám kazí život a odvádějí vaši pozornost od umění – nechte v šatně s kabátem.“ Když vstupujeme na jeviště, vstupujeme na něj s jediným životem jediné lidské bytosti, ale tento život se dokáže rozdělit a rozmnožit a proměnit se v mnoho životů, které vypouštíme do světa, kde ožívají, vzkvétají a svou vůni předávají ostatním.

Ve světě divadla my všichni – dramatici, režiséři, herci, scénografové, básníci, hudebníci, choreografové a technici, všichni bez výjimky – vytváříme život, který neexistoval, dokud jsme s ním nepřišli na jeviště. Tento život si zaslouží starostlivou ruku, která ho bude držet, milující hrud, která ho obejmě, laskavé srdce, které s ním soucítí, a jasnou mysl, která mu dává důvody pokračovat a přežít.

Nepřeháním, když řeknu, že to, co děláme na jevišti, je aktem tvorby z ničeho, jako když žhavý uhlík jiskří ve tmě a svítí do noci, za-

21. března oslavil své 70. narozeniny prof. PhDr. Václav Cejpek, brněnský rodák, divadelní a televizní dramaturg, divadelní vědec, překladatel, pedagog, bývalý děkan a později též rektor brněnské Janáčkovy akademie múzických umění (2003–2010). Přejeme mu hodně zdraví a těšíme se na všechna další setkání s ním i v našem divadle, které často navštěvuje a je jeho dlouholetým spolupracovníkem.

Na konci února se vedení divadla sešlo v úžasných prostorech spřáteleného pivovaru Hauskrecht.

Stalo se...

V roli Lízy Ďulínkové se divákům představila Barbora Slaninová.

Ve spolupráci s festivalem Meeting Brno proběhlo na koncertu VIVA "LALALA" REPUBLIKA setkání autora Schindlerova seznamu Thomase Keneallyho, Daniela Low-Beera a Oliwie Dabrowské – „holčičky v červeném kabátku“ ze Spielbergova filmu.

hání její chlad. My jsme ti, kdo dodávají životu krásu. My jsme ti, kdo ji ztělesňují. Díky nám má život barvu a smysl. A my jsme ti, kdo ho pomáhají pochopit. Využíváme světlo umění, abychom čelili temnotě nevědomosti a extremismu. Přijímáme učení života, aby se život mohl šířit světem. Tomu věnujeme úsilí, čas, pot, slzy, krev a nervy, vše, co je třeba, abychom předali vznešené poselství, které hájí hodnoty pravdy, dobra a krásy a věří, že život se má žít.

Dnes k vám mluvím nejen proto, abych oslavila otce všech umění, divadlo, v jeho světový den. Vyzývám vás také, abychom se všichni společně postavili ruku v ruce a bok po boku, abychom volali z plných plic, jak jsme zvyklí z jevišť našich divadel, aby naše slova probudila svědomí celého světa, abychom v sobě hledali ztracenou podstatu lidství. Abychom v sobě hledali svobodného, tolerantního, milujícího, soucitného, laskavého a přijímajícího člověka. A abychom společně odmítli odporový obraz brutality, rasismu, krvavých konfliktů, jednostranného myšlení a extremismu. Lidé chodí po této zemi a pod tímto nebem už tisíce let a budou tudy chodit i dál. Vytáhněte tedy nohy z bahna válek a konfliktů a to bahno nechte přede dveřmi divadla. Snad se pak naše lidství, které je zahaleno pochybnostmi, opět stane kategoričkou jistotou, díky níž můžeme všichni být hrdí na to, že jsme lidé a že jsme ve svém lidství bratry a sestrami.

Posláním nás divadelníků, nositelů pochodně osvětlení, od prvního vystoupení prvního herce na prvním jevišti je jako první konfrontovat vše, co je ošklivé, násilné a nelidské. Konfrontovat to s tím, co je krásné, čisté a lidské. Máme možnost šířit život. Šířme ho společně v zájmu jednoho světa a jednoho lidstva.“

Samiha Ayoub

Městské divadlo Brno se k tomuto poselství připojuje.

Na shledanou se s vámi při návštěvě našeho divadla za všechny své kolegy těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO FINANČNĚ
PODPORUJE MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

Partneři divadla

HOŠEK MOTOR

Zdeňk Helbich

Divadlo je úžasné dobrodružství

Zdeňka Helbicha znám dlouho. Vlastně od prvního dne mého návratu z mateřské dovolené, kdy mi musel uvolnit místo u stolu, který měl do té doby rezervován v komerčním oddělení. Vlastně jsem ho připravila o místo, protože potom musel sedět u okna na topení. Velmi brzy však přešel na jiné pracoviště, neboť právě vykonával pomyslné kolečko po provozech divadla, aby se s nimi seznámil. Byl tehdy čerstvým absolventem JAMU a připravoval se na práci manažera našeho divadla. Jeho putování divadlem mým návratem skončilo a začal se věnovat tomu, k čemu se připravoval.

Takže vlastně mi může děkovat, že jsem ho o místo připravila. Jeho divadelní život je spjat nejen s naší scénou, ale také s ochotnickým souborem ve Šlapanicích, kde zanechal velmi výraznou stopu. Divadlo ho natolik uchopilo do svých spárů, že si zde našel svoji nynější manželku, herečku Evu Helbichovou, dříve Hrbáčkovou. Ale v jeho šlépějích jdou i jeho dva synové, kteří jsou velkou posilou našeho dětského ansámblu potřebného pro mnoho rolí. Talentovaní Kryštof a Prokop hrají mimo jiné také v muzikálu *Matilda*, přičemž Kryštof v jedné z hlavních rolí Bruce s několika dosti těžkými sólovými písněmi.

Zdeňku, jak ses vlastně dostal k divadlu? Máte v rodině nějakou divadelní tradici?
Moje babička hrála v Divadle Haná ve Vyškově a táta tam, jistě rád, začal účinkovat ve svých šesti letech. Proto divadlo vždy patřilo v naší rodině k jedné z hlavních aktivit trávení společného volného času.
A jak se tedy stalo, že jsi šel studovat JAMU?

To bylo tak, že jsem se na střední průmyslové škole, obor Geodézie, kamarádil se spolužákem Milanem Pernicou, který bydlel ve Šlapanicích, a protože jsme sdíleli stejnou vášeň v hraní počítačových her a také nás bavily motorky, tak jsem k němu často jezdil (vlastně se trochu přestěhoval). Milan byl již tehdy členem Šlapanického ochotnického divadla, celkem logicky jsem se tam s ním začal objevovat i já. Ve Šlapanicích má ochotnické divadlo velkou tradici. Přes rok se studovala vždy jedna hra a v létě se jezdilo na tábor. Po svém příchodu do Šlapanic jsem byl okamžitě angažován, ostatně jako vždy, když se objeví někdo nový. Nejdříve jsem hrál a pak jsem se začal věnovat režii. Takže možnost studia na JAMU místo kariéry inženýra geodézie byla jasná.

Tehdy se zrovna otevíral nový obor Dramatická výchova a jako první ročník jsme tenkrát mimo hlavní obor prošli studiem dějin světového i českého divadla, hereckou a pohybovou výchovou, filozofií, keramikou i řezbou loutky a divadelním managementem. Zlaté časy... (smích)

Ve Šlapanickém ochotnickém divadle jste nastudovali docela pěkné tituly, mimo jiné například slavnou koňskou operu *Limonádový Joe*. To je ale přece náročné dělat muzikál.

Ano, máme tam toho za sebou hodně. Já

S Petrem Hlouškem v představení *Limonádový Joe aneb Koňská opera* Šlapanického ochotnického divadla

režíroval a dramaturgii dělal Jiří Richter, dosud žijící člen ŠOD. Uplatňovali jsme strategii nepouštět se do velkých hereckých ploch, protože není vůbec jednoduché udržet ztvárňovanou postavu. Proto jsme vždy volili cestu nastudování hry se zpěvy, tím se ta inscenace trochu rozdělí. Divák se osvěží pěknou písničkou, my se zkoncentrujeme a jsme znovu schopni nahodit řemen tak, aby představení fungovalo. Navíc jsme si to mohli dovolit, protože mnoho lidí z našich řad se věnovalo hudbě. V souvislosti s *Limo-*

nádníkem musím jmenovat Petra Hlouška, který je dnešním spolupracovníkem našeho divadla, myslím MdB, v oblasti scénografie a scénických projekcí a který za hlavní roli Joea obdržel ocenění na přehlídce amatérských divadel. To bylo vůbec zlomové představení. Psal se rok 2002 a do té doby to vše probíhalo na Sokolovně ve Šlapanicích, takže divadelníci byli vnímáni jako poněkud exotická skupina působící v budově. A když jsem v té době začal ve Šlapanicích režírovat, měl jsem tu výhodu, že jsem měl spoustu kamarádů nejen z prostředí tohoto ochotnického divadla, ale i z řad členů gymnastiky Sokola. V *Limonádníkovi* se nám podařilo spojit tyto dvě do té doby nesourodé složky – ochotníky a gymnasty. Právě gymnasty, a zapomněl jsem ještě na místní hasiče, jsme požádali, aby se k nám přidali. Pod vedením Pepy Juráska předvedli tito pohybově zdatní chlapi nezapomenutelnou bitku v saloону, na kterou dodnes všichni vzpomínají. *Limonádník* je pro nás legendární inscenací, která svedla spoustu dobrých lidí dohromady. Když se dnes zkouší nová inscenace, vždy se na tom podílí takřka všichni, kdo v budově Sokolovny působí.

Když se ale vrátíme zpět do našeho divadla – jaký byl tvůj nástup?

Na podzim 1996, ale i v průběhu mých studií na JAMU, nás Standa Moša právě jako studenty Dramatické výchovy angažoval do inscenace *Caesar* (1993) ve svém divadle. Tehdy byla tajemnicí činohry legendární paní Lakomá, manželka Ladislava Lakomého, která nám v orientaci divadelního provozu velmi pomohla, často na hranici nervového zhroucení, protože jsme byly tenkrát neřízené střely neznalé divadelního provozu.

Ale už od samého počátku jsem byl nadšen skvělou atmosférou, která v divadle panovala. Byl to pro mě úplně nový svět! Naprosto ve všem. Americký režisér Gregory Abels, přední herci divadla, všudypřítomné nadšení ze společné práce a k tomu skvělé legendární inscenace *Sny* a *Bastard...* Nebylo co řešit... A tak jsi mě jednoho dne mohla poslat k topení... (*smích*)

S maminkou na premiéře dramatu Pohled z mostu

Na které období vzpomínáš nejraději? Máš nějaké oblíbené?

Těžko říct, baví mě to pořád, protože divadlo je úžasné dobrodružství. Nejvíce mám rád produkční práci, kdy mohu aktivně přispět ke vzniku inscenace. Mojí první samostatnou produkční prací byla příprava muzikálu *Babylon*. Už předtím jsem s kolegy organizoval zájezdy *West Side Story* do zahraničí, ale tohle bylo poprvé, kdy jsem byl u zrodu inscenace od jejího úplného počátku. Bylo to tehdy něco nového nejen pojetím, ale také jevištním uspořádáním, kdy se hrálo uprostřed sálu a chystala se dvě protilehlá hlediště. Rád na to vzpomínám. A pak nemohu zapomenout na hostování v Německu, Švýcarsku, Rakousku a hlavně ve Španělsku.

Jsi nejbližším spolupracovníkem ředitele, jezdíš často do zahraničí a jsi účasten i jednání o licenčních podmínkách her. Máme něco, v čem se odlišujeme od zahraničních divadel? Máme co zlepšovat nebo naopak?

Já jsem neustále přesvědčován o tom, že naše divadlo je opravdu nejlepší. Autorské

agentury nám aktuálně nabízejí nové tituly, což není samozřejmé. A lakmusovým papírkem jsou pro nás i zahraniční herci, které přes konkurzy angažujeme do mezinárodních koprodukcí, kterými je Městské divadlo známé. Skoro měsíc žijí v našem městě, zkouší a navštěvují naše inscenace. Jsou nadšení a stejně tak oceňují naše skvělé publikum a jedním dechem dodávají, že to, co tu máme, není samozřejmost. A je to úžasné! **Herecká tradice ve vaší rodině pokračuje i v tvých dětech. Máš tři děti, nejmladší Anička je ještě moc malá, ale starší synové Kryštof, který má za sebou už roli malého Roba v muzikálu *Medicus*, a Prokop v současné době září v dětské company v muzikálu *Matilda*, Kryštof též v roli *Bruce*. Přivedli jste je k tomu vy?**

Protože jsme s Evičkou oba od divadla, neměli jsme potřebu děti nějak aktivně vést k divadlu. Spíše naopak. (*smích*) Samozřejmě jsme je do divadla brali, znají naše představení. Chtěli jsme, ať si užijí své dětství, a vedli jsme je více ke sportu a k přírodě. Kluci dělají gymnastiku, volejbal a jezdí s námi na

S manželkou Evou a syny Prokopem a Kryštofem po premiéře muzikálu Matilda

kole a na lyžích i na běžkách... Ale tím, že se přátelíme s herci a děti se setkávaly s ratoletmi ostatních herců, najednou se začaly samy ptát: Jak to, že holky Čtveráčkovy hrají a kluci Gazdíkovi taky? Co pro to máme udělat my? Hlavně Kryštof se začal ptát. Tak jsme mu řekli, že ačkoliv oba s maminkou pracujeme v divadle, automaticky to ještě neznamena, že oni můžou hrát. Musí se zúčastnit konkurzu jako jiné děti a uvidí se, jestli si je režisér vybere. Takže nejprve po konkurzu na *Matildu* absolvovali přípravku, která děti na muzikál připravovala. Tato příprava jim hrozně moc dala, protože to vedli skvělí herci, kteří se jim úžasně věnovali, a klukům to hodně dalo. Asi v sobě ještě něco navíc mají, protože je to hrozně naplňuje a baví je to. Asi jsou po mamince... (smích) Například když mají mít kluci večer představení, jsou celý den ve skvělé náladě a strašně moc se na to těší. Kryštofa též loni na jaře vybrali na roli Toníka do seriálu *Pálava*, který se natáčel přes léto loňského roku, a pak byl ještě obsazený do muzikálu *Medicus*. Před Vánocemi oba kluci naskočili do *Noci pastýřů*... Takže naše původní přání, aby kluci sportovali a sekali dřevo na chalupě, vzalo za své... Vlastně ne, to už umí... (smích) Jsou šťastní a moc za ten uplynulý rok vyspěli. Divadlo jim evidentně prospívá...

Jak jste jako rodina prožívali to poměrně náročné období příprav *Matildy* organizačně? To rozhodně nemohlo být nic jednoduchého.

Tak to by byla otázka spíše na moji skvělou ženu, protože já měl v té době spoustu pracovních povinností v zahraničí, jak víš. Tak se zeptej spíše jí.

Se smíchem jsem poděkovala za příjemný rozhovor a šla se zeptat Evy... Náš dlouhý rozhovor by vydal na několik čísel *Dokoránu*, tak si ho nechám pro sebe. Ale vězte, že to nebylo vůbec nic jednoduchého, neboť ke dvěma šikovným klukům Kryštofovi s Prokopem musíte připočítat ještě malou Aničku a (hlavně maminky) asi tuší, jak to celé muselo vypadat.

Text: Helena Brzobohatá

Pozvánka

VELIKONOČNÍ KONCERT

7. a 8. dubna 2023 na Hudební scéně

etnický zpěv Iva Bittová Ondřej Vaníček flétna shakuhachi
mezzosoprán Markéta Cukrová Zdenek Merta klavír
hoboj Vilém Veverka Dan Kalousek dirigent
klavír Klára Gibišová Ars Brunensis smíšený pěvecký sbor

Zdenek Merta Klaunovo jarní odpoledne | Concerto for Nine Fingers | Karl Jenkins Stabat Mater
orchestr Městského divadla Brno

Derniéra 6. dubna na Činoherní scéně

Tracy Letts

MARY PAGE

MARLOWOVÁ

režie Mikoláš Tyc

Jana Soprová (Divadelní noviny): Na scéně jsou téměř stále přítomny všechny představitelky Mary. V pohybových etudách mnohdy doprovázejí právě rozehrávanou životní epizodu. Vzniká dojem, že se v její hlavě přesypávají útržky vzpomínek jako v krasohledu – v jednu chvíli zdánlivě nedůležitý moment náhle vystoupí do popředí jako děj v tu. Každá z hereček vlastně vytváří úplně novou postavu, která má s ostatními podobami téže hrdinky jen málo společného. Možná paradoxně právě tohle působí autenticky. Při pohledu do

fotoalba shledáme, že se skutečně hodně proměňujeme, a nejde jen o vzhled – neviditelné jizvy uštědrěné životem bolí a přibývá jich stále víc.

Annie (ocima7.blogspot.com): Jsem moc ráda, že jsem dovolila Mary Page Marlowové vstoupit do mého života a obohatit jej celou řadou pozitivních a nadějeplných myšlenek o tom, že nikdy není pozdě na změny a že budoucnost může přinést ještě mnoho krásných a šťastných okamžiků. Třeba podobné myšlenky najdete v tomto představení i vy.

Eva Jedličková

Prožívám svoje nejšťastnější období

Naše povídání Evička ukončila nejistými slovy, zda z toho vůbec něco bude, protože má pocit, že konkrétně nezodpověděla žádnou otázku. Následující řádky budiž jí i vám důkazem, že opak je pravdou. Ze všeho řečeného totiž vznikl velmi milý náhled do života a způsobu fungování a myšlení herečky Evy Jedličkové.

Potkáváme se v době, kdy je za tebou intenzivní práce na muzikálu Matilda, v němž hraješ knihovnici Phelpsovou. Co pro tebe tato spolupráce znamenala?

Inspirace, koncentrace, hledání, růst, únava, vděk, jistota, euforická radost. Bavilo mě to, a to i proto, že tam jsou úžasné děti, které dodávají pocit radosti a štěstí, a i když člověku není moc dobře a říká si, že je unavený, podívá se na děti, které jsou neustále nadšené a mají chuť, a může jejich postoj převzít a čerpat z nich – aspoň já jsem to tak vnímala. Pan režisér během zkoušení nastavil přátelské podhoubí pohody a klidu, věděla jsem, že ať se stane cokoli, bude všechno fajn a všechno dobře dopadne, nebudu se cítit zostuzena, nikdo mě nebude hodnotit – to je taky důležité, aby se herec cítil svobodně. Zároveň jsme vycházeli úplně „z ničeho, z nulového startu“ – to potřebuji, abych mohla růst, abych mohla svoji roli vytvářet a vrstvit. Takže spolupráce byla úžasná. Zároveň jsem si během zkoušení uvědomovala, jak moc je knihovnice společně se Slečnou Honeyovou v ději důležitá, protože na celém příběhu jsou nánosy smutku, křivd a všech těch negativních věcí, a my dvě jsme byly světlým bodem a vůbec oporou a podporou pro Matildu.

S Matildou jsou spjaty zmíněné děti – sama máš dvě, dcera Amálka si hraní vyzkoušela v inscenaci Jane Eyrová. Tentokrát se nechtěla zapojit?

Ne, nechtěla, přišlo to shodou okolností v nevhodnou chvíli. Konkurs na Matildu probíhal zrovna v době, kdy se oprašovala a hrála Jane Eyrová, a ona sama vycítila, že by se spíš potřebovala věnovat svým věcem. Divadlo má strašně ráda, vždycky se těší a ptá se, kdy bude zase nasazená Jane Eyrová, ale byla si vědoma, že by následoval veliký dril a už by opravdu nezbyl čas na koníčky a na to, abychom trávily čas spolu. I tím, že se hraje večer a ona je raní ptáčátko, věděla, že by se musel nastavit jiný režim. Takže sama řekla, že se chce věnovat rodině. (úsměv) A Oliverěk je taky strašně šikovný, ale je spíš introvertnější, nepotřebuje se zatím ukazovat, drží si to v sobě.

S Adamem Gazdíkem v muzikálu Jane Eyrová, režie Petr Gazdík

To je perfektní, že umí zvážit situaci. Myslíš, že k takovému vývoji přispělo i divadlo?

Takový způsob uvažování je jen její a nám rodičům se ho jen podařilo rozvinout či naopak jsme ho neudupali – teď nevím. Myslím si také, že zkoušení a pobyt v divadle pro ni byl zásadní, osobnostně rostla. Byla to pro ni velikánská výzva – nikdy předtím nedělala žádné divadýlko, nechodila nikam do dramatačku ani zpívat.

Jak vzpomínáš na zkoušky Jane Eyrové jako máma, když ses tam potkávala s Amálkou?

Byl to pro mě ohromný stres, a protože to byla moje první zkušenost, nedokázala jsem přesně poznat, kdy je pravá chvíle ji pustit a nechat vše jenom na ní. Pořád jsem měla pocit, že je to tak trošku i moje odpovědnost. To znamená, že jsem byla urputná matka, která stojí v zákulisí a říká jí před každým výstupem co a jak. (úsměv) Takže taky se

učím, byla to pro mě obrovská zkušenost. Celkově to představení je úplný protiklad, hrají v něm zlou Paní Reedovou...

...ano, Paní Reedová je zatrpklá, závistivá a nepřející stejně jako Hamplová v Noci pastýřů. Co je větší výzva – projevít se v záporné roli nebo tvořit kladnou, aby nebyla nudná?

Já jsem vlastně donedávna neměla příležitost hrát negativní role, takže pro mě byla velká výzva jít právě touto cestou. Hrát negativní roli je pro mě ohromně osvobozující, na jevišti člověk může být opravdu zlý, zapšklý, smrký, může křičet, může plakat, může se smát a nikoho tím neurazí ani nikomu neublíží. Má to terapeutický rozměr, že si v sobě tyto stránky sama vnitřně zpracuji a v reálném životě už nemám zapotřebí je projevovat. Zase být na jevišti jako Paní Phelpsová s holčičkami Matildami, které dávají zpětnou vazbu, dokáží reagovat, vymýšlejí si různé pomlky, nejsou stroje, ale opravdu chápou každou situaci, ve které jsou, dokáží překvapovat a jsou pořád nové – to je také velmi osvěžující. Mám pocit, že prožívám svoje nejšťastnější období. Výčet rolí, které mě teď potkávají, je tak barevný a různorodý – a to mě moc baví.

K výčtu patří i „správné ženské“ plné temperamentu a zmiňované svobody – Máša v Anně Karenině, Dueňa v Cyranovi nebo Kunhuta a Kronika v Elišce/Rejčce – rozsahem malé, v tvém podání dost podstatné role. Která je ti nejbliž?

Asi odpovím obecně, protože to tak cítím. Ke všem rolím, které ke mně přijdou, se snažím přistupovat tak, abych je měla ráda. Najdu si na nich takovou stránku věci, aby mě bavily a učily, aby třeba byly i jiné – a když se potom výsledek mých představ o roli a jejich realizace shoduje s viděním režiséra, je to strašně fajn. Každá role mě baví, snažím se všechno dělat s chutí a se štávou. Toť moje obecná odpověď. (smích)

S chutí si užíváš i roli maminky, reálné i divadelní, třeba v muzikálu BIG, což byla pohádka o splněných přáních. Splnila se ti přání z doby, kdy ti bylo dvanáct?

Tuším, že jsem chtěla být baletkou... což se

mi nesplnilo. (*smích*) Ale to vůbec nevdává, teď i hodnotím, že je to dobře. Vlastně nevím, jestli šlo o přání být baletkou nebo se nějak hýbat nebo to zároveň bylo přání stát na jevišti... To si nepamatuji. Zřejmě jsem neměla nic tak intenzivního, co by mě hnalo a ovlivňovalo. Život totiž plyne a v určitou chvíli přijdou správné impulsy, které mě vybudí, tak tou cestou jdu a vím, že je to správně, že mě to v tu chvíli naplňuje a jsem šťastná. Nevím, jestli je to věkem nebo i tím, co mám za sebou, ale přestala jsem tlačit a spoustu věcí pochopila. Může to být i tím, že se nám narodily děti, díky kterým si denně kladu nové otázky, snažím se jim i sobě na ně najít odpovědi a vymezuji tím i sama sebe vůči okolí – zkrátka cítím, že teď jsem v rovnováze. Já a okolní svět. Já, rodina, volný čas, profese. Je to ale někdy velká fuška.

Právě nezkoušíš nic nového – máš v tomto „volnějším čase“ po už absolvovaných kurzech vyhlídnuté něco dalšího k sebezdokonalování?

Rok zpátky jsem dělala roční kurz kreativního terapeutického tance a díky němu jsem si přišla na spoustu záležitostí, která by se dala ještě probádat. Byla to jen taková ochutnávka možností práce s tělem s přesahem do terapeutické roviny. Můžete si skrz tělo dojít do vlastního nitra. Vidím to i teď na svém synovi, že na rozdíl od Amálky, která nemá problém se vyjádřit a slovně popsat svůj bohatý vnitřní svět, Oliverek v sobě má určitou emoci, ale zatím ji nedokáže zpracovat slovně. Jde o pocit, který má v balíčku a potřebuje ho rozbalit, a právě správně vedeným pohybem se dá ona emoce rozvázat, rozuzlovat, prožít a pojmenovat. Jedna z variant terapeutického kurzu třeba byla, že jsme si měli do hodiny přinést svůj nedosněný sen a tím pohybem, klidně i bez hudby, v rámci určitého pocitu jeho příběh rozpracovat a sen si dožít, dotvořit. Díky tomuto procesu vám zase přicházejí odpovědi, jsou jenom vaše a nikdo nemá právo je hodnotit. Je to jen vaše dosnění snu, který byl v určité fázi přerušen, a je dobře, že je dosněný. A jinak miluji chůzi po horách, je to pro mě jistý způsob relaxace. Když je to doma trošku na-

pjaté a házím všude kolem blesky, tak mi můj muž a děti řeknou, ať už odejdu (*úsměv*) – a já je poslechnu, sbalím se a jdu a po patnácti kilometrech cítím, že se mi hlava úplně vyčistí, vnímám vítr, zpotené tělo, jdu a jenom zírám, co se děje kolem. Pak přijdu domů a nejsem schopna odpovědět ani na základní otázky (*smích*) – a vlastně je mi takhle strašně dobře. Jsem opět v poho, mírná jak beránek, a ostatní jsou pak také spokojeni. Není to sice odpověď na otázku sebezdokonalování, ale hledám v tom ten zmiňovaný balanc. Jsem venku, koukám na přírodu, raduji se z každého poupátka, mimo jiné miluji zpracovávání domácích produktů, dělám různé druhy sirupů, marmelád (nejvíc frčí meruňková s mátou, já mám zase ráda švestkovou s perníkovým kořením), suším rajčata, kvásím okurky, sbírám bylinky, houby – rodiče teda kroutí hlavou, ale mě to naplňuje, mám pocit, že je to moje.

Pokud jsem dobře pochopila z předchozích rozhovorů, vy snad máte i farmu...?

(*smích*) Ne, nemáme farmu, máme ovečky, je jich tam třeba dvacet, když se neporazí, rázem je jich čtyřicet...

...ano, to беру jako farmu...

...a zase to narůstá v rámci počtu holek. Je to velký závazek – vožení sena, kontrola ohradníků – ale to má na starost babička a můj muž, který je milovník zvířátek stejně jako Amálka. Máme doma malou zoo: agamy, pejska Fífu, morčátka, rybičky, sarančata a šváby. Já jsem nikdy mazlíčky neměla, jako dítě jsem se ohromně bála pejsků, díky Fífovi jsem je pochopila a porozuměla psí řeči, a strachu se tak zbavila – díky. Teď navíc přichází období jara a my už máme vytipovaná místa, kam se jako rodina rádi vracíme, co se přírody týče – lány rozkvetlých bleudlí v údolí Chlébského potoka, malé kosatce či zlaté stráně prvosenek na Pálavě nebo třeba Milotice, kde zase začne kvést hlaváček jarní. Jen tak sedět a koukat na ta pole zlatých hlav, to je taky ohromně nabíjející.

Ohromně nabíjející byl i čas strávený rozhovorem, za nějž moc děkuji!

Text: Kateřina Vižďová

BISKUPSKÝ DVŮR 2023

Městské divadlo Brno • SNIP & CO, reklamní společnost
Moravské zemské muzeum
uvádějí

KROKODÝL ZE SVRATKY ANEB MOZART V BRNĚ

3. – 9. 6. a 9. – 11. 7.

CYRANO Z BERGERACU

11. – 13. 6.

ELIŠKA/REJČKA

17. – 20. 6.

O STATEČNÉM KOVÁŘI

22. – 24. 6.

LAKOMEC

27. – 29. 6.

Městské divadlo Brno

NOC NA KARLŠTEJNĚ

1. – 3. 7.

SVĚTÁCI

5. – 7. 7.

Prožijte poutavé příběhy, oděné do hudebního hávu, v jednom z nejromantičtějších zákoutí v centru Brna pod hvězdným nebem!

Představení probíhají v Biskupském dvoře ve vnitřním areálu Moravského zemského muzea, vstup je ze Želného trhu.

Hraje se vždy od 20.30 hodin ve venkovních prostorách a za každého počasí.

SNIP & CO
REKLAMNÍ SPOLEČNOST

M
MORAVSKÉ
ZEMSKÉ
MUZEUM

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

BISKUPSKÝ
DVŮR
2023

Vstupenky lze zakoupit on-line a v pokladně MdB, Lidická 16, tel.: 533 316 360, www.mdb.cz

Vaší vizi
dáme rozměr

Brno Business Park Offices
budova E

FESTIVAL
DIVADELNÍ SVĚT

1033

13/05 – 27/05
2023

FESTIVAL
DIVADELNÍ SVĚT
BRNO

1033

13/05 – 27/05
2023

FESTIVAL
DIVADELNÍ SVĚT
BRNO

– 27/05 FESTIVAL
DIVADELNÍ SVĚT
BRNO

1033

13/05 –
2023

1033

Pozvánka

FESTIVAL DIVADELNÍ SVĚT BRNO 2023

Hostující inscenace uváděné
v Městském divadle Brno

18.5. 20:00 Činoherní scéna

MUŽ Z MALTY

Dekkadancers, taneční divadlo,
režie Štěpán Pechar

20.5. 15:00 Hudební scéna

ŠPINA

Slovenské národní divadlo, intimní příběh
s prvky balady a folklóru, režie Ján Luterán

20.5. 17:30 Činoherní scéna

YERMA

Městská divadla pražská, tragikomedie
inspirovaná hrou *Pláňka* od Federica Garcíe
Lorcy, režie Marián Amsler

22.5. 10:00 a 18:00 Činoherní scéna

BRATŘI NADĚJE

Divadlo Minor, příběh čtyř bratrů loutkářů
a legionářů kombinující činohru, loutky
i masky, režie Jan Jirků

23.5. 18:00 Hudební scéna

MARÍA DE BUENOS AIRES

Městská divadla pražská, scénické dílo
s tanečními vstupy je vlastně alegorií
argentinského tanga a města Buenos Aires,
režie Lenka Vagnerová

Zdenek Merta, Karl Jenkins:

VELIKONOČNÍ KONCERT

Nádherné kompozice výtečných skladatelů, proslulé pěvecké hvězdy, věhlasní instrumentalisté, monumentální orchestr i vynikající pěvecký sbor – to vše dohromady vytváří program jedinečného *Velikonočního koncertu*, který se uskuteční pouze ve dvou unikátních uvedeních. Oslavte spolu s námi Velikonoce hudbou!

Režie: Igor Ondříček **Dirigent:** Dan Kalousek

Účinkují: Iva Bittová – etnický zpěv, Markéta Cukrová – mezzosoprán, Ondřej Vaníček – flétna shakuhachi, Zdenek Merta – klavír, Vilém Veverka – hoboj, Klára Gibišová – klavír, smíšený pěvecký sbor Ars Brunensis a orchestr MdB.

Brian Yorkey, Tom Kitt:

NE/NORMÁLNÍ komorní muzikál

Rodina Goodmanových vlastní ten nejšťastnější septik v celém okolí poté, co do něj bipolární poruchou trpící matka Diana spláchne všechny svoje předepsané prášky nejrůznějších barev a tvarů. Po právu oceňovaný rockový muzikál tak otvírá téma duševních nemocí, nadužívání léků či zneužívání lékařských pravomocí. Všem navzdory však nechybí ani humor a naděje.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: I. Vaňková, L. Janota, M. Salvadori, E. Skálová, J. Florián a D. Vitázek.

Noah Gordon, Iván Macías, Félix Amador:

MEDICUS muzikál podle bestselleru RANHOJIČ Noaha Gordona

Univerzální muzikálový všelék se na začátku dubna bude podávat na Hudební scéně. Pořádnou porci zdraví vám zajistí odhodlaný budoucí medikus Rob Cole, potulný Bradýř Croft, zkušený lékař Avicenna i jeho studenti, odvážná Skotka Mary Cullenová přidá dávku lásky a Šáh se zase postará o špetku napětí. Tak zní zaručený recept na nezapomenutelný zážitek!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: L. Matouš nebo R. Pekárek, K. Daňhelová nebo E. Mertová, S. Slovák nebo J. Uličník, L. Kolář nebo I. Ondříček, A. Slanina nebo D. Vitázek a další.

Alan Zachary, Michael Weiner, Austin Winsberg:

PRVNÍ RANDE muzikálová komedie o krizi mezilidských vztahů

„Co když je výhrou samotná být?“ Tuto otázku si pokládá katastrofálními výsledky při navazování vztahů už zcela otrávená Casey. Přesto se rozhodne dát schůzkám na slepo ještě jednu šanci a vyrazí do baru na rande s neznámým manažerem Aaronem. Jak ale v průběhu nesmírně povedené muzikálové komedie vyjde najevo, u stolu nebudou sedět ani zdaleka sami dva.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: D. Rymeš, E. Skálová, A. Slanina, S. Janotová, D. Vitázek, K. Pekar a V. Matušová nebo A. Zelová.

PROGRAM DUBEN

PROGRAM KVĚTEN

ČINOHERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

ČINOHERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

SO	1.4. 19.00	Hvězda v pasti	P
NE	2.4. 19.00	Hvězda v pasti	E7
PO	3.4. 19.00	Hvězda v pasti	AB1
ÚT	4.4. 19.00	Hvězda v pasti	A2
ST	5.4. 19.00	Mary Page Marlowová	
ČT	6.4. 19.00	Mary Page Marlowová	AB4
PÁ	7.4. 19.00	Pohled z mostu	C5
SO	8.4. 19.00	Ti druzí	
ÚT	11.4. 19.00	Pohled z mostu	AB2
ST	12.4. 19.00	Pohled z mostu	A3
ČT	13.4. 19.00	Hvězda v pasti	A4
PÁ	14.4. 19.00	Hvězda v pasti	A5
SO	15.4. 19.00	Hvězda v pasti	A6
NE	16.4. 18.00	První rande	
PO	17.4. 19.00	NE/NORMÁLNÍ	
ÚT	18.4. 19.00	Hvězda v pasti	C2
ST	19.4. 18.00	Hvězda v pasti	SP
ČT	20.4. 19.00	Hvězda v pasti	C4
PÁ	21.4. 19.00	Hvězda v pasti	E5
NE	23.4. 18.00	Splašené nůžky	
PO	24.4. 19.00	Vrabčák a anděl	
ÚT	25.4. 19.00	Hvězda v pasti	E2
ČT	27.4. 19.00	Sám na dva šéfy	zadáno
PÁ	28.4. 19.00	Sám na dva šéfy	
SO	29.4. 19.00	Sám na dva šéfy	
NE	30.4. 18.00	Hvězda v pasti	

SO	1.4. 19.00	Medicus	
NE	2.4. 14.00	Medicus	
NE	2.4. 19.00	Medicus	
PO	3.4. 19.00	Medicus	
ÚT	4.4. 18.00	Medicus	
ST	5.4. 19.00	Medicus	
PÁ	7.4. 19.00	Velikonoční koncert	
SO	8.4. 18.00	Velikonoční koncert	
PÁ	21.4. 14.00	Velká ryba (Big Fish)	
PÁ	21.4. 19.00	Velká ryba (Big Fish)	A5/AB5
SO	22.4. 19.00	Velká ryba (Big Fish)	P
NE	23.4. 19.00	Velká ryba (Big Fish)	D/E7
PO	24.4. 19.00	Velká ryba (Big Fish)	A1/AB1
ÚT	25.4. 19.00	Velká ryba (Big Fish)	A2/AB2
ST	26.4. 19.00	Velká ryba (Big Fish)	A3/AB3
ČT	27.4. 19.00	Velká ryba (Big Fish)	A4/AB4
PÁ	28.4. 19.00	Velká ryba (Big Fish)	C5/E5
SO	29.4. 19.00	Velká ryba (Big Fish)	A6/AB6
NE	30.4. 18.00	Velká ryba (Big Fish)	

Medicus

PO	1.5. 18.00	První rande	
ÚT	2.5. 19.00	Sám na dva šéfy	C2
ST	3.5. 19.00	Sám na dva šéfy	
ČT	4.5. 18.00	Cyrano z Bergeracu	P18
PÁ	5.5. 19.00	Hvězda v pasti	C5
SO	6.5. 19.00	Vrabčák a anděl	
NE	7.5. 18.00	Pro nic za nic	
PO	8.5. 19.00	Pohled z mostu	AB1
ÚT	9.5. 19.00	Pohled z mostu	E2
ST	10.5. 19.00	Hvězda v pasti	A3
ČT	11.5. 19.00	Pohled z mostu	A4
SO	13.5. 19.00	Hvězda v pasti	AB6
NE	14.5. 19.00	Hvězda v pasti	D
PO	15.5. 19.00	Hvězda v pasti	A1
ÚT	16.5. 19.00	Hvězda v pasti	AB2
ST	17.5. 19.00	Pohled z mostu	AB3
ČT	18.5. 20.00	Muž z Malty	
PÁ	19.5. 18.00	Cyrano z Bergeracu	PP1
SO	20.5. 17.30	Yerma	
PO	22.5. 10.00	Bratři naděje	
PO	22.5. 18.00	Bratři naděje	
ÚT	23.5. 19.00	Pohled z mostu	A2
ČT	25.5. 19.00	Hvězda v pasti	AB4
PÁ	26.5. 19.00	Splašené nůžky	
SO	27.5. 19.00	Pohled z mostu	A6
NE	28.5. 19.00	Pohled z mostu	E7

PO	1.5. 18.00	Velká ryba (Big Fish)	
ÚT	2.5. 18.00	Velká ryba (Big Fish)	
ST	3.5. 19.00	Velká ryba (Big Fish)	
PÁ	5.5. 19.00	Devět křížů	
SO	6.5. 19.00	Devět křížů	
NE	7.5. 14.00	Devět křížů	
NE	7.5. 18.00	Devět křížů	
PO	8.5. 14.00	Devět křížů	
PO	8.5. 18.00	Devět křížů	
ÚT	9.5. 18.00	Devět křížů	
ST	10.5. 19.00	Devět křížů	
PÁ	12.5. 19.00	Monty Python's Spamalot	
SO	13.5. 19.00	Monty Python's Spamalot	
NE	14.5. 18.00	Monty Python's Spamalot	
ÚT	16.5. 19.00	Velká ryba (Big Fish)	C2/E2
ST	17.5. 18.00	Velká ryba (Big Fish)	SP
ČT	18.5. 19.00	Velká ryba (Big Fish)	C4
SO	20.5. 15.00	Špina	
ÚT	23.5. 18.00	María de Buenos Aires	
SO	27.5. 14.00	Matilda	
SO	27.5. 18.00	Matilda	
NE	28.5. 14.00	Matilda	
NE	28.5. 18.00	Matilda	
PO	29.5. 18.00	Matilda	
ÚT	30.5. 18.00	Matilda	
ST	31.5. 18.00	Matilda	

■ Premiéra ■ Děníra ■ Veřejná generálka

■ Divadelní svět Brno 2023

John Du Prez, Eric Idle:

MONTY PYTHON'S SPAMALOT

bláznivá muzikálová komedie podle Monty Pythonů

„Zpívej se mnou a líp můžeš se mít“ – tuto radu dá Patsy Králi Artušovi na společné cestě za nálezem svatého grálu. Přidá se k nim též statečný pan Robin, Lancelot a další rytíři kulatého stolu i Dáma z jezera a vodní žínky. Ti všichni předvedou, jak uspět v Brně s pořádnou muzikálovou show. Přijďte si s námi zazpívat i vy a garantujeme, že líp se budete mít!

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: P. Štěpán nebo L. Vlček, H. Holišová nebo A. Zelová, J. Brožek nebo O. Halámek, D. Rymeš nebo M. Salvadori, O. Studénka nebo D. Vítězek, L. Janota nebo A. Slanina a další.

Roald Dahl, Dennis Kelly, Tim Minchin:

MATILDA

kouzelný rodinný muzikál

„I když jsi malý, tak toho hodně zmůžeš!“ Daný slogan přesně vystihuje hloupými rodiči a zlou Ředitelkou Trunchbullovou zkoušenou dívku Matildu, která se rozhodne, že před krutostí okolního světa neshrbí záda, a nakonec se díky knihovnici Phelpsové najde se Slečnou Honeyovou. A k revoltě přiměje i další odbojné děti, jež vám učarují fenomenálními výkony!

Režie: Petr Gazdík

Hrají: A. Bergerová nebo M. Juráčková nebo K. Kabele, J. Mach nebo M. Němec, K. Daňhelová nebo D. Křížová, S. Janotová nebo I. Vaňková, L. Janota nebo J. Ressler a další.

Arthur Miller:

POHLED Z MOSTU

klasické drama

Výjimečný titul patří do pokladnice světového dramatu intenzivně zasáhne každého, kdo někdy tajně pocítil lásku, byť jen krátkou, k nedosažitelnému nebo nedotknutelnému. Podobně jako protagonista hry, přístavní dělník Eddie Carbone, jenž se hluboce vášnivě zamiluje do dospívající neteře své manželky. A tato jeho posedlost ho neodvratně přivede do záhuby...

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: P. Štěpán, M. Sedláčková, B. Slaninová, P. Halberstadt, K. Pekar, M. Mihál, J. Przebinda a D. Rymeš.

Noël Coward:

HVĚZDA V PASTI

konverzační komedie

Herecká hvězda, miláček londýnského publika, okouzlující šarmér, bystrý glosátor, zkrátka idol. Nesnesitelný morous, arogantní protiva a sebestředný macho. Má odjet na turné do Afriky a do té doby potřebuje vyřešit řadu vztahových komplikací – to vše vystihuje „hvězdu v nesnázích“ Garryho Essendina v podání Igora Ondříčka, jenž se postará o skvělou zábavu.

Režie: Mikoláš Tyc

Hrají: I. Ondříček, I. Vaňková, E. Studénková, A. Janíčková, L. Janíková, J. Przebinda, J. Brožek, J. Mach, J. Valeš, A. Zelová a J. Musilová.

Pozvánka

NE/NORMÁLNÍ

komorní muzikál

17. dubna naposled v této sezóně

Nenechte si ujít poslední reprízu výjimečného a oceňovaného muzikálu *NE/NORMÁLNÍ*. Ivana Vaňková získala za hlavní roli Cenu Křídla a zároveň byla spolu s Lukášem Janotou v širších nominacích na Cenu Thálie. Diváci vedle silného příběhu vyzdvihují i hudbu, a tak i další Křídla putovala právě za jejím autorem Tomem Kitem. Příběh, který i přes bolavý děj dává na konci naději a víru, že důležité je se nevzdávat, vás bez pochyby dojme, ale i pobaví a osloví.

Vojtěch Hájek

Snažím se vykračovat ze zajetých kolejí

V muzikálovém divadle jsme si už dávno zvykli na fakt, že všechno, co slyšíme, je nazvučené a zesílené. Jistě velmi záleží na kvalitní ozvučovací technice, ale nikdy nesmíme zapomenout na to, že i za tou nejsvětovější aparaturou musí stát někdo, kdo ji bezvadně ovládá, aby divácký zážitek byl dokonalý. Proto jsem si po jednom odehraném muzikálovém představení povídal se zvukařem Vojtěchem Hájkem o tom, jak se vůbec ke zvučení dostal, co všechno je náplní jeho práce a co všechno musí dobrý zvukař ovládat.

U profesionálních hudebníků je většinou jejich cesta podobná: začnou se učit na nástroj na základní umělecké škole, pak studují dál, a nakonec se upíchnou v branži. Ale jak je to u zvukařů?

Je to různé. Já jsem v patnácti začal hrát na kytaru, hrál jsem v různých kapelách a hrozně mě to bavilo. Kolem maturity jsem se pak začal rozhodovat, co budu dělat, a tak jsem zvolil v té době nový obor – Audio inženýrství na VUT a na JAMU. A úplně mi to otevřelo obzory, protože jsem potkal spoustu zajímavých lidí, kteří mě pak posouvali dál. Takže v podstatě je to podobné jako u muzikantů.

Ale aktivním muzikantem jsi nezůstal?

Ne, já jsem to opustil už během vysoké školy, protože času bylo čím dál tím méně, když jsem jej trávil po klubech a v divadlech za zvukařským pultem, takže ve volných chvílích už jsem neměl moc touhu trávit volné večery po zkušebnách nebo na cestách s kapelou. Jednou za čas mě baví zapnout si kytaru, hrát si pro sebe a hledat si různé zvuky, ale víc ne.

Co to bylo za kapely?

O tom bych asi nerad mluvil. *(smích)* Já jsem byl tehdy pankáč, prostě „hardcore kid“. Hráli jsme tvrdou hudbu.

Muzikanti cvičí na nástroj, studují party, hudební teorii..., ale co je náplní vysokoškolského studia audio inženýra?

Vzhledem k tomu, že je to z větší části na elektrofakultě VUT (*Fakulta elektrotechniky a komunikačních technologií – pozn. aut.*) a část na JAMU, tak předmětů, jako je třeba studiová praxe, zas tolik není, spíš převládají matematika, fyzika, zpracování signálu apod. Ten obor je vlastně z větší části technický než umělecký a to umělecké jsem se v podstatě učil až na praxích bokem. Ovšem

na JAMU jsme měli vynikající předmět v nahrávacím studiu Divadla na Orli s Honzou Košuličem, což je skvělý studiový zvukař a perfektní pedagog, to bylo velmi přínosné. **Co to bylo za projekty bokem, na kterých ses učil zvukařině?**

Nejvíce jsem se toho naučil a nejvíce lidí jsem poznal po hudebních klubech tady v Brně. Začínal jsem v Bajkazylu na Dornychu, což bylo hodně velké dobrodružství, ale bylo to moc fajn. Pak jsem pokračoval do Kabinetu múz, kde se o zvuk starám doteď, když je na to čas.

Do Městského divadla Brno jsi nastoupil v roce 2020 těsně před covidovou pauzou.

Ano, nastoupil jsem a ono se hned zavřelo. Bylo to v únoru 2020, nedávno to byly tři roky.

Jakou vlastnost má mít dobrý zvukař?

Myslím, že je strašně důležité umět se opřít od toho, že něco zvučím, a poslouchat tak, jako bych za tím pultem neseděl, průběžně analyzovat, jestli je to dobré, jestli tomu nic nechybí nebo je tam něco navíc.

Podle mě je zvučení neuvěřitelná alchymie a stejně tak většina diváků prostě slyší zvuk a ten je buď dobrý, nebo špatný. Upřímně obdivuji zvukaře, kteří přesně poznají, že tady musí přidat výšky, tady musí ubrat a tak dále...

Ano, je důležité analyzovat a umět to vyřešit. Já, když zvučím inscenaci, často zavřu oči, abych potlačil jeden smysl a ten druhý rozšířil a přesně slyšel, co z jeviště zní.

Je velký rozdíl mezi zvučením koncertu kapely a divadelního představení?

Ano, to je úplně jiný sport. U kapel není průběh koncertu zas tak akční. Vše je rychlé a často náročné během zvukové zkoušky, na kterou bývá poměrně málo času, ale během koncertu už se většinou neděje příliš mno-

ho změn, spíš řeším detaily. Ale u muzikálu v podstatě hrajeme i my zvukaři. Je potřeba udělat si precizně poznámky anebo lépe znát tu hru nazpaměť. Musíš přesně vědět, kdy kdo přijde, kdy kdo co řekne, a každou tu změnu dělat o malinko dřív, než nastane. Může se stát, že je na jevišti devět lidí, kteří mluví různé přes sebe, ale kdybych nechal zapnutých devět mikroportů ve stejné zvukové hladině, tak barva jednotlivých hlasů nebude hezká, bude to jeden takový šrumec. Takže já si přesně pamatuji, jak kdo říká věty po sobě, a vyjždím nebo zvýrazňuji jednotlivé porty. Je to mnohem akčnější zvucení, i když se to nemusí zdát.

Dnes už divákům přijde normální, že na Hudební scéně musí být zvuk zesílen, ale možná si neuvědomují, co všechno vy zvukaři musíte udělat pro to, aby se k nim dostal ten krásný zvuk, na který jsou u nás zvyklí. Co všechno máte na starost? Kromě mikroportů herců se staráme také o orchestr, což znamená, že musíme kompletně nazvučit všechny nástroje a dávat pozor na to, aby jednotlivé písně zazněly správně. No a také použijeme ze záznamu

třeba různé ruchy a zvuky, jako jsou zvony, výstřely, déšť a podobně.

Toho není zrovna málo! Kolik vás je potřeba během jednoho představení?

Na každém představení jsou dva zvukaři. Jeden je tzv. portař, který rozdává mikroporty a stará se o ně, a pak je druhý zvukař, který je u pultu a ovládá orchestr, herce, všechno. **A to všechno vytahujete nebo ztlumujete ručně vždycky přesně v tom místě, kdy má změna nastat?**

Snažíme se mít co nejvíc změn přednastaveno tak, aby se staly automaticky stisknutím tlačítka, podobně jako je to třeba u světel. Na tom pracujeme zhruba čtrnáct dní před premiérou, kdy jednotlivé změny programujeme. Stejně je ale potřeba udělat spoustu změn ručně.

Co když nějaký mikroport odejde?

Zaplat pánbůh teď se to stává docela málokdy, ale stát se to může a pak se to musí hned vyřešit a je to vždycky hodně stresová chvíle.

Ono asi také hodně záleží na ozvučovací technice, která je v divadle, ne?

Pochopitelně to hraje velkou roli. Ovšem

právě když je zvukový aparát kvalitní, a to u nás v divadle je, tak mnohem méně dopouští a odhalí mnohé chyby, které by třeba méně kvalitní aparát zakryl.

Někdo by si mohl myslet, že když mají herci na Hudební scéně mikrofony, tak nemusí mluvit nahlas, ale opak je pravdou, že?

Přesně tak. A když třeba herec nevyslovuje úplně správně – říká se, že šumluje, že? – tak to je pak ještě horší, než kdyby ten port neměl. Je potřeba mluvit velmi zřetelně.

Dá se přece jenom nějak hercům pomoci?

Naším dlouhodobým cílem je, aby lidský hlas zněl z jeviště přirozeně, aby vlastně vůbec nebylo poznat, že má herec mikrofon. Což je ovšem velmi komplikované, protože žádný mikrofon není dokonalý a přináší zkreslení do výsledné reprodukce. Tak si třeba častokrát dost hrajeme s tím, kam mikroport umístit herci na tvář, aby byl zvuk nejlepší, nebral příliš sykavek a podobně.

Jaký druh hudby máš rád?

Jak kdy. U mě to probíhá ve vlnách, podle toho, čím zrovna procházím. Navíc hudbu hodně obměňuji, mám rád od jazzu až po

metal, i rap si rád poslechnu. Mám moc rád, když si během období, kdy zkoušíme v divadle a všechno je strašně stresující a vyčerpávající, nasadím cestou domů po zkoušce sluchátka a pouštím si nějaké syntákové popíky jako *MGMT*, *Tame Impala*..., což je strašně uklidňující muzika a dostává mě to úplně jinam. Pomáhá mi to zrelaxovat. A taky se snažím hledat novou hudbu, vykračovat ze svých zajetých kolejí a nacházet nové věci. Na žánry nehledím.

Vojto, máš vůbec nějaké koníčky?

Já jsem strašný workoholik, takže opravdu hodně pracuji, ale mám perfektní výhodu, že mě ta práce hodně baví a snažím se ji dělat různorodě. Například když mám volno od divadla, tak nahrávám a míchám desky. A s přítelkyní rádi vylétujeme. Ale časově náročné koníčky nemám. Dřív byly kapely a zvucení, ale to pak přerostlo v zaměstnání, a i když je té práce moc a někdy se těším, že bude volno, tak mě ta práce baví. A dost si to užívám.

Děkuji za rozhovor.

Text: Miroslav Ondra

Radka Coufalová

Sebrala jsem odvahu vzít věci do vlastních rukou

Ještě více rozšířit svůj už tak hodně všestranný talent dokázala za poslední roky Radka Coufalová. Vedle herectví se intenzivně vrhla do světa výtvarného umění, když začala tvořit originální sochy z kamene a keramiky. Se stejnou dávkou energie přitom dál vystupuje i v divadle, kde ji brzy čeká premiéra muzikálu *Velká ryba* (*Big Fish*).

Znala jste tento příběh, třeba díky slavnému filmu Tima Burtona?

Neznala, film jsem viděla vlastně až nedávno. A musím přiznat, že mě naprosto uchvátil! Krásnou hudbou a hlubokým příběhem. Moje role je v muzikálu o něco více rozepsaná než ve filmu, takže tu mám i sólové písničky. Mám radost, že jsou přesně v mojí pěvecké poloze, tak se mi to příjemně zpívá. **Jak moc jste si našla svoje paralely v příběhu otce a syna, když sama máte doma syny hned tři?**

Je to velmi silný příběh ze života, který je v něčem sice magický, ale vlastně nakonec velmi uvěřitelný. Tatínek Edward je hodně pracovně zaneprázdněný, syn s ním doma moc nevyrostal a neužil si ho. Když jsou spolu, zahrnuje táta syna dobrodružnými příběhy z vlastního mládí. Chlapci ale znějí přehnaně a neuvěřitelně. Tatínek záhy umírá na rakovinu a syn si vlastně teprve tehdy uvědomí, že skrže příběhy svého tátu skutečně poznal. Začne totiž pátrat v jeho minulosti a zjistí, že si zase až tak moc nevmýšlel. Tím má tento příběh smysl i dnes – právě pro děti, které mají doma uspěchané a nervózní rodiče.

Jak vnímáte vaši postavu manželky Sandy?

Je to právě ona, která syna přiměje k tomu, aby si ke svému otci znovu našel cestu, když pak těžce onemocní. Sám Edward svoji manželku neustále zahrnuje láskou a péčí, zabezpečuje ji i penězi, ale přitom je pořád někde pryč na cestách. Takže pro Sandru je těžké uvěřit tomu, že třeba nemá někde jinou ženu. Ale krásné je, že ona mu absolutně věří a nepochybuje o tom, že ji vždycky miloval. To je vlastně katarze celého příběhu.

Letošní sezónu jste zahájila hned v září inscenací *Mary Page Marlowová*. Jak se vám hrálo v tomto netradičním konceptu hry?

Moc mě to bavilo. Mám ráda, když hra není

*S Igorem Ondříčkem v dramatu *Mary Page Marlowová*, režie Mikołáš Tyc*

takzvaně na první dobrou, ale vyžaduje od publika trochu spolupráce. Tento titul určitě není pro každého, je spíše pro náročnějšího diváka. Takže o to víc nás překvapil jeho velmi kladný ohlas. Skvělá pro mě byla i spolupráce s režisérem Mikołášem Tycem, se kterým se známe už ze *Splašených nůžek*. Tentokrát jsme ale zkusili hodně separátně. Já nejvíc s Igorem Ondříčkem, se kterým máme ve hře svou jedinou, ale o to náročnější scénu.

Zmínila jste *Splašené nůžky*, které hrajete už osm let. Čím si vysvětlujete, že se staly takovým hitem?

Je to vděčný formát, pro diváky hodně atraktivní. I když pro nás herce je to dost nároč-

V komedii *Splašené nůžky*,
režie Mikoláš Tyc

né představení. Nepřetržitě tři hodiny jsme všichni na jevišti a musíme být pořád ve střehu – připravení na otázky diváků, na zpětnou rekonstrukci příběhu... Tím bych tento titul řadila mezi jeden z nejtěžších hereckých úkolů.

Podobně úspěšné je dějinné leporelo *Osmyčky*...

Ano, *Osmyčky* hrajeme už pět let. Jezdíme s nimi i po republice na zájezdy a všude to má velký ohlas. Je úžasné, že se autorům podařilo najít v textu paralelu platnou vlastně v jakékoliv době, za jakékoliv politické situace. A to jak u nás, tak v zahraničí.

Začátkem ledna jste byla součástí týmu, který pro hostování v německém Ingolstadt nastudoval muzikál *Heidi*. Jak rychle vám němčina „skákala“ do hlavy?

Bylo to hodně náročné. V Brně jsme intenzivně zkoušeli tři týdny, kdy jsme se snažili dostat do hlavy hudbu, texty písniček i choreografie. Ale mám myslím štěstí, že se poměrně rychle učím nové věci. Při *Heidi* se sešla výborná parta lidí a výsledek se povedl. ***Heidi* režíroval Stanislav Moša, pod jehož vedením jste nazkoušela většinu svých rolí. Dá se říct, že to je váš osudový režisér?**

Ano, to určitě. Standa Moša je pro mě požehnáním, neboť pod jeho vedením jsem zažila jednu z nejšťastnějších ér Městského divadla Brno. Za třiatdvacet let, co jsem v angažmá, mi dal mnoho krásných příležitostí a možnost pracovat i s jinými režiséry. Cení si, že jsem součástí tak úžasného souboru plného skvělých talentů a profesionálů, které si Standa vybral do své stáje.

Čím dál častěji si pauzy od hraní vyplňujete výtvarničením. V čem je pro vás tato forma vyjádření jiná než divadlo?

Je to čistá radost a naprostá svoboda. Intenzivněji se tím zabývám druhým rokem. Vlastně v době koronaviru jsem si naplno uvědomila, že divadlo není zase až taková jistota. Zvláště pro herečku mého typu a v mé věkové kategorii mě už tolik rolí jako zamlada čekat nebude. Malovala jsem mnoho let a uspořádala patnáct výstav, věnovala se dřevorezbě a keramickým sochám. Právě

S kolegyněmi a inscenátory dramatu *Mary Page Marlowová* po tiskové konferenci

ty jednou uviděla moje švagrová, nabídla je svým známým, u kterých měly pozoruhodný ohlas. Tím mě namotivovala k další tvorbě. Vložila jsem tedy do startu vlastní úspory, energii a nadšení. Dnes si moje sochy můžete prohlédnout a zakoupit v designovém showroomu WWO_kabinet ve Valticích.

K malování a dřevorezbě se už tedy nevrátíte?

Naposledy jsem vyřezávala asi před rokem a maluji už jen sporadicky. Věnuji se teď naplno sochám, které kombinuji s kameny, což mnoho keramiků nedělá. Beru to jako přírozený vývoj, ale nevylučuji, že si někdy k malování a k lipovému dřevu zase neodskočím. Moc mě to baví. Zároveň vím, že je to činnost, která se mi může stát obživou – a na rozdíl od divadla mě bude provázet až do smrti.

Na základě vaší tvorby jste získala i zakázku na vytvoření sošek pro anketu *Křídla*. Jak se vám tvořily ceny pro kolegy?

To byla krásná práce! Nápad vzešel od kamaráda a našeho dvorního divadelního fotografa Tina Kratochvila, který mi před nějakou

dobou nafotil katalog mých děl. A je pro mě velká prestiž, že od té doby mi veškeré věci fotí jen on. A právě Tino už asi před rokem navrhl, že bych mohla sošky *Křídla* tentokrát vyrobit já. Šlo o celkem šest soch, přičemž každá je originál a má svůj vlastní příběh. Součástí hlavičky každé sošky je malý meteorit, který by měl symbolizovat křehkost a pomíjivost umění, něco, co nepochází z tohoto světa, něco mezi nebem a zemí, něco neuchopitelného... Prála jsem si, aby si našla cestu hvězda k hvězdě, což se během předávání cen stalo a sošky si odnesly opravdové hvězdy našeho divadla.

Rýsuje se vám nějaká nabídka i na hostování mimo domovské divadlo, jako byla například dřívě v Ostravě *Evita*?

Ano a shodou okolností je to od Ostravy kousek. Dostala jsem nabídku ze Slezského divadla v Opavě od režiséra Romana Štolpy na rodinný muzikál *Za zvuků hudby*. Ztvárním hlavní postavu jeptišky Marie, kterou ve filmu hrála Julie Andrews a dostala za ni Oscara. Partnerit budeme s Lukášem Vlčkem, tak

Se synem Jirkou a manželem Jiřím Machem po premiéře muzikálu *Matilda*

se na to už moc těším. Premiéra je koncem května.

V závěru loňské sezóny jste se znovu objevila i v Praze v karlínském divadle. Po *Addams Family* tentokrát v muzikálu *Slunce, seno, jahody*...

To byl trochu bláznivý záskok v roli Kelišové, kdy jsem do celého procesu musela naskočit během dvou dnů v generálovém týdnu. Ale zřejmě se to povedlo, protože i na základě tohoto jsem byla teď oslovena na další projekt Ondřeje Brzobohatého. Měla bych se objevit i v jeho novém autorském muzikálu *Anděl Páně*, a to v menší roli Panenky Marie. Premiéra bude na podzim a zkoušet začneme v létě. Těším se i na to, že se potkám s režisérem Martinem Čičvákem, se kterým se znám ještě z Brna ze studií na JAMU.

Na závěr sezóny vás tedy čeká pendlování mezi Brnem, Opavou a Prahou. Zvládnete všechno skloubit i s rodinou?

Věřím, že zvládneme, kluci už jsou hodně samostatní. Nejstarší devatenáctiletý Matyáš

už pracuje, třináctiletý Jirka je na základní škole a bude se hlásit na šestileté gymnázium. Zpívá ve školním sboru a je to takový náš myslitel, má přehled přes dějiny i politiku. No a nejmladší šestiletý Marek půjde po prázdninách do školy. Učíme se spolu angličtinu, je šikovný na sport, jak o něm říká můj muž Jirka – je to zkrátka kinetik.

Manžela Jiřého Macha jsme málem v rozhovoru zapoměly zmínit...

Jirka má teď herecky hodně šťastné období a já jsem za to ráda i za něj. Moc mu přeji, že teď konečně dostává role na zásluhu toho, jak vypadá, ale co umí. Jako třeba Ředitelka Trunchbullová v *Matildě*, kterou jsem viděla už třikrát a ještě minimálně třikrát ji určitě uvidím. Jirka je navíc i výborný táta. Má přesně tu tvrdou ruku, která je na naše tři chlapy potřeba. Já u nich takovou autoritu zdaleka nemám, mě už doma nikdo vážně nebere. *(smích)*

Text: Lenka Kolegarová

Kruté drama v Městském je další skvělý zářez činohry

Jana Soukupová | 13. 2. 2023 | MF Dnes

(...) Prodlouženou dvouaktovou verzi *Pohledu z mostu*, kterou americký dramatik Arthur Miller uvedl prvně v roce 1956, v MdB servírují v jednom tahu, tedy bez přestávky. Jenže představení zrežirované přísně po smyslu Stanislavem Slovákem hrají všichni jeho představitelé tak dobře, že i štebetající dámy v předních řadách na premiéře po čase definitivně zmlkly a zjevně takřka bez dechu sledovaly děj.

Ten přitom skutečně nevypráví nic příjemně hladivého, naopak. Do rodiny brooklynských usídlenců, jejíž živitel Eddie pracuje jako přístavní dělník, přibudou dva italští imigranti Marco a Rodolfo, kteří do Ameriky přicestovali načerno a můžou být ze země, kam si přijeli vydělat či uživit svou rodinu za oceánem, kdykoli vypovězeni.

V Eddieho prostředí se proto jejich udání imigračním úředníkům rovná té nejpodlejší zradě. K ní by dozajista nedošlo, kdyby Eddiemu právě nedorostla do krásy jeho sladká, mladinká neteř Catherine, která se

zamilovala do svobodného z obou „ilegálních“ bratrů Rodolfa. Ale stalo se a Eddie, stížený neukojitelnou vášní, se nedokáže vyrovnat se svým vnitřním hrůzyplným obrazem. Jak říká komentátor děje, advokát Alfieri ve velmi uměřeném podání Petra Halberstadta, dál už nám nezbyvá než „bezmocně sledovat, jak příběh kráčí svou krvavou stopou“.

Popravdě, v rámci žánru je takřka od začátku jasné, jak to celé dopadne, jenže to divákovi nebrání vychutnat si vyzrálé a dokonale věrohodné herectví Petra Štěpána v úloze Eddieho, Markéty Sedláčkové v roli jeho „bezmocné“ ženy Beatrice a vlastně i všech dalších představitelů. Tedy také přesně vybrané „dívčinky“ Barbory Slaninové jako líbezná Catherine či jejího mladého milence ztělesněného Martinem Mihálem. Navíc i scéna Jaroslava Milfajta svou strohou šedou jednoduchostí jasně naznačuje, že právě lidské osudy ztvárněné dobrými herci jsou tím jediným, o co tu jde.

Občasník Jaroslava Štěpaníka (No. 56)

Jaroslav Štěpaník | 26. 2. 2023 | divadelninoviny.cz

(...) Miller mistrnou gradací textu plně uchopí diváka, navodí a udrží vnitřní napětí až do konce, přestože divák téměř od počátku předvídá neodvratnost tragického závěru. Autor současně nabízí režii na přesně cizelované role zvolit odpovídající herce se schopností přiblížit je v jemných nuancích.

Stano Slovák tuto příležitost jednoznačně plně využil, z výběru kvalitního činoherního souboru přesně a citlivě volil. Náročnou ústřední roli komplikované osobnosti výborně a přesvědčivě ve všech nuancích ztvárnil Petr Štěpán, určitě se zařadí k jeho nejzajímavějším a nejvýraznějším. Markéta Sedláčková jako manželka svou Beatrice velmi přesně do drobných detailů vystihla, byla oním intuitivním ženským prvkem, jenž jasně vnímá, dokáže postupovat jemně i pragmaticky ve snaze zachránit, co se začíná potápět, poznává, kdy boj je marný. Catherine Barbory Slaninové zůstává dětsky křehká, následně jasně převzala dospělou roli. Rodolfo Martina Mihála byl přesně tím veselým, zábavným i přitažlivým mladíkem trochu se vymykajícím prostředím. Zprvu nechápe nepochopení ze strany Eddieho,

pak začíná správně číst averzi přecházející v hostilitu, postaví se podivnému sokuvi. I když je vystaven hrubé síle a ponížení, jde čelem za svou láskou proti nepřízni osudu. Marco, starší z přistěhovalců, v přesném vyznění Kristiana Pekara, je klidným, rozvázným otcem posílajícím vzdálené rodině téměř celý výdělek. Právě jemu je určen nejtěžší životní los s důsledky nejzávažnějšími. Existují zákony nepsané v právnických knihách, tam doma na jihu Itálie, vnímané jako věc cti, zákony vyšší, snad přímo od Boha. Obě polohy byly v Pekarově podání přesvědčivé, konzistentně tvořící celek charakteru. Dvě epizodní role zastali Jakub Przebinda (Louis, přítel Eddieho) a Daniel Rymeš (Imigrační úředník). Úspěšná inscenace stojí, zvláště významně, na hereckých výkonech. Byly skvělé.

Scéna je jednoduchá, účelná, symbolizuje most z titulu hry. Kvádry rovnoměrně rozložené, jako by byly hraničními kameny mezi obydlím rodiny a vnějším světem. Pohledem na samy kvádry v odstupu dělených mezera-
mi možno si představit třeba kamenné monolity psaných zákonů a prázdno mezi nimi snad dávající znát o těch nepsaných.

1. **Nejoblíbenější herec (vypište jméno):**

2. **Nejoblíbenější herečka (vypište jméno):**

3. **Nejoblíbenější inscenace (zakřížkujte):**

Tracy Letts / Mary Page Marlowová

Robin Schenk, Petr Štěpán, Miroslav Ondra / Devět křížů

Pam Valentine / Ti druzí

Noah Gordon, Iván Macías, Félix Amador / Medicus

Richard Bean / Sám na dva šéfy

Roald Dahl, Dennis Kelly, Tim Minchin / Matilda

Arthur Miller / Pohled z mostu

Noël Coward / Hvězda v pasti

Andrew Lipka, John August / Velká ryba (Big Fish)

W. A. Mozart, S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán / Krokodýl ze Svratky aneb Mozart v Brně

4. **Nejvýraznější tvůrčí počín (u jedné inscenace zakroužkujte jeden zvolený umělecký obor z uvedené nabídky):**

Mary Page Marlowová / scéna a kostýmy - hudba - pohybová spolupráce - plakát

Devět křížů / hudba - libreto - scéna - kostýmy - choreografie - plakát

Ti druzí / překlad - scéna - kostýmy - plakát

Medicus / překlad - hudební nastudování - scéna - kostýmy - choreografie - projekce - plakát

Sám na dva šéfy / překlad písňových textů - scéna - kostýmy - hudební nastudování - pohybová spolupráce - plakát

Matilda / překlad - hudební nastudování - scéna - kostýmy - choreografie - trikové efekty - plakát

Pohled z mostu / scéna - kostýmy - hudba - plakát

Hvězda v pasti / scéna - kostýmy - hudba - pohybová spolupráce - plakát

Velká ryba (Big Fish) / překlad - hudební nastudování - scéna - kostýmy - choreografie - projekce - loutky - plakát

Krokodýl ze Svratky aneb Mozart v Brně / hudba - libreto - scéna - kostýmy - choreografie - plakát

Nevybrali jste si ve čtvrté kategorii nic z nabízeného výčtu? Zde je prostor pro Vaše další návrhy:

.....

Hlasujte v divácké anketě Křídla a oceňte výkony těch, kteří si to podle Vás zaslouží nejvíce!

Hlasovat můžete vícekrát, ovšem pouze prostřednictvím tohoto hlasovacího lístku (internetové zaslání hlasů je zrušeno), který najdete v každém vydání časopisu Dokořán, ve foyer Činoherní a Hudební scény či na pokladnách MdB. Výsledky ankety vyhlásíme v lednu 2024 během slavnostního předávání cen.

Vyhrát však můžete i Vy! Každý měsíc vylosujeme jednoho šťastlivce, který od nás získá věcnou cenu.

Proto, prosím, vyplňte také Vaši e-mailovou adresu a telefon, abychom se s Vámi mohli spojit.

Jméno:

E-mail:

Telefonní číslo:

Anketní lístek vhodte do schránky ve foyer Činoherní či Hudební scény nebo v centrální pokladně MdB či zašlete poštou nejpozději do 31. 12. 2023. Děkujeme!

Městské divadlo Brno

Lidická 1863/16, 602 00 Brno, +420 533 316 360, predprodej@mdb.cz

„Můj otec mluvil po celý život o tom, že opustí své rodné městečko a vydá se do velkého města, protože nechce být velkou rybou v malém rybníku.“ Takto mluvil americký jižanský spisovatel Daniel Wallace o svém vlastním otci, který se stal také předobrazem hlavního hrdiny v jeho první a nejúspěšnější knize s názvem *Velká ryba: Román mytických rozměrů (Big Fish: A Novel of Mythic Proportions)* a která vyšla roku 1998. I když veškeré vyprávění je pouze fiktivní a nic se ve skutečnosti nestalo, Edward Bloom ve Wallacově knize velmi přesně vystihuje vztah autora a jeho otce.

Edward Bloom je obyčejný muž, avšak neobyčejný tatínek. Svému synovi Willovi vždy vyprávěl o svém životě příběhy plné fantazie, krásy, lásky a dobrodružství, historky se hemžily čarodějnicemi, obry, mořskými pannami a hrdinskými činy, které překračovaly hranice uvěřitelnosti. Tak ze svých vyprávění vystavěl v očích svého syna mýtus nesmrtelného hrdiny. Dospělého Willa však už otcovy fantastické příběhy nebaví a trvá na racionálním, nikoli fantastickém popisu jeho života. Když se Edwardovo zdraví zhorší a Will se dozví, že se svou ženou Josephine budou mít vlastního syna, rozhodne se Will jednou provždy odhalit otcův „pravdivý“ životní příběh, aby se dozvěděl, kdo je jeho otec doopravdy.

Velká ryba (Big Fish) je silný a kouzelný muzikál o otcích, synech a příbězích, kterými určujeme svou identitu. O tom, jak je fantazie v lidském životě důležitá a že uvnitř okamžiků opravdové lásky můžeme žít navždy...

Broadwayský muzikál *Velká ryba (Big Fish)* vychází z románu Daniela Wallace *Velká ryba: Román mytických rozměrů* z roku 1998 a z oceňovaného filmu Tima Burtona *Velká ryba (Big Fish)* z roku 2003. Autorem scénáře k muzikálu, který spatřil světlo broad-

wayských ramp v Neil Simon Theatre v roce 2013, je John August, jenž je také autorem filmového scénáře a je podepsán jako scenárista pod dalšími Burtonovými filmy, jako jsou například *Karlík a továrna na čokoládu (Charlie and the Chocolate Factory, 2005)*, *Mrtvá nevěsta (Corpse Bride, 2005)* či *Frankenweenie (2012)*. Poutavá hudba a vtipné písňové texty pocházejí z pera Andrewa Lipky, jenž stojí také za hudební složkou muzikálu *The Addams Family*.

Muzikál o tom, že magii můžeme objevit i v nejobyčejnějším životním okamžiku, uvidí diváci Městského divadla Brno v překladu **Zuzany Čtveráčkové**. Českou premiéru kouzelného amerického muzikálu uvede na jeviště režisér **Stanislav Moša** se svým týmem – dirigenty a autory hudebního nastudování budou **Ema Mikešková** a **Matěj Voda**, o úpravu hudebního aranžmá se postarají **Karel Albrecht** a **Daniel Kyzlink**, scénu navrhne **Christoph Weyers**, autorkami kostýmních návrhů budou **Andrea** a **Adéla Kučerovy**, o scénické projekce se postará **Petr Hloušek**, loutky do inscenace navrhne **Jaroslav Milfajt**, choreografem bude pak **Michal Matěj** a sbormistrem **Karel Škarka**, to celé pod dramaturgickým dohledem **Miroslava Ondry**.

Z hereckých osobností, které postavám vdechnou život, se můžete těšit například na **Lukáše Janotu** nebo **Aleše Slaninu**, **Daniela Rymeše** nebo **Marca Salvadoriho**, **Radku Coufalovou** nebo **Terezu Navrátilovou**, **Mímu Krajčovou** nebo **Elišku Skálovou**, **Ondřeje Halámka** nebo **Dušana Vítázka**, **Alana Novotného** nebo **Jiřího Resslera**, **Martu Matějovou** nebo **Markétu Sedláčkovou**, **Elišku Horňákovou** nebo **Dagmar Křížovou**, **Kryštofa Helbicha** nebo **Matyáše Mičulku** a mnohé další. **Premiéra na Hudební scéně proběhne 22. a 23. dubna 2023.**

Text: Miroslav Ondra

Z dějin českého písňového textu

Milan Uhde
PÍSEŇ BOŽENY

**Hele, pane, kdo tě platí?
Kdo ti dává na pivo?
Když se klaníš: „Díky, tati,“
nemáš v hubě blátivo?
Kdežto kdyby mně se chtělo,
řeknu: Jděte do hnoje.
Možná, že mě živí tělo,
ale žiju za svoje.**

**Hele, pane, kdo tě platí?
Kterej trouba je tvůj šéf?
Den co den mu lízat paty –
co máš tam, kde jiní krev?
Kdežto kdyby mně se chtělo,
řeknu: Jděte do hnoje.
Možná, že mě živí tělo,
ale žiju za svoje.**

**Hele, pane, kdo ti velí?
Jak se jmenuje tvůj Bůh?
Sedíš před ním na prdeli,
a von je to jenom vzduch.
Kdežto kdyby mně se chtělo,
řeknu: Jděte do hnoje.
Možná, že mě živí tělo,
ale žiju za svoje.**

Představovat Milana Uhdeho v divadle, pro které napsal spolu s Milošem Štědroněm čtyři původní muzikály (*Nana*, *Červený a černý*, *Divá Bára a Viki kráčí za štěstím*), je zřejmě zbytečné. Proto tentokrát doplníme píseň servírky Boženy z Uhdeho a Štědroněova muzikálu *Na Pohádku máje* (1976) raději autorovými vlastními komentáři na téma „písňový text“.

Přiznám se k tomu, k čemu se přiznávám nerad: já začínal jako básník. Dokonce jsem vydal jednu knihu básní, naprosto špatnou – špatnou proto, že napodobuje vědomě i nevědomě poezii Oldřicha Mikuláška, a to hlavně

v tom nejnápadnějším, v intonaci. A když jsem zjistil, že se toho neumím zbavit, s básněmi jsem skončil – došlo mi, že jednoho Mikuláška už česká poezie má a nepotřebuje druhého, který byl jeho odvarem. Tou dobou jsem ale psal písňové texty pro Divadlo X a ty měly jistý ohlas, tak jsem se rozhodl držet se jich. A pravda je, že se ve svých textech snažím být ne zrovna básníkem, ale o jisté poetično mi jde.

Petr Skoumal nesmírně rozuměl textu. Když v něm byl jen stín ironie, on ho našel a hudebně vyjádřil. Já se snažím texty vesměs psát tak, aby nebyly úplně jednoznačné, aby umožnily skladateli přiklonit se buď na stranu sladkou, nebo na hořkou a ironickou. Nebo aby mezi tím balancoval – a v tom balancování byl Petr Skoumal jedinečný. Když jsem potom pracoval s Ladislavem Štanclem – při vší vděčnosti, kterou jsem mu jako skladateli Krále-Vávry povinován – připadal mi proti Skoumalovi plochý, lopatácký. Buď si řekl, že je to posměšný popěvek, a pak ho posměšně – ale důkladně posměšně – zhudebnil, nebo šel do sladkobolné, melancholické polohy. Ale přecházet mezi těmito polohami v rámci jedné písně, to uměl skvěle právě Skoumal.

Když jsem psal Baladu pro banditu, počítal jsem automaticky s tím, že ji vyštafíruju svými texty, což Zdeněk Pospíšil, který mě jako autora kryl, krutě zavrhl – a dobře udělal. Báł se, že mu taktak uvěří autorství dialogů, ale rozhodně ne písní, takže jsme vlastně z nouze došli k řešení, že půjde o upravené texty lidové poezie; věci to velmi prospělo. Mé texty by zřejmě byly přetížené a intelektualizované; najednou jsem se tou Baladou stal lidovým autorem, ani nevím jak – ale je to pro mě meta, kterou mám chuť dál pokoušet. Pro mě je muzikál vůbec soudobá varianta lidového divadla. Divadlo mělo odjakživa dvě tváře – učenou a lidovou. Ti největší – Shakespeare, Molière – je dokázali spojit. Mě lidový divák zajímá a věřím, že muzikálem se dá říct všechno, i věci bolestné a kruté.

Text: Jan Šotkovský

Nepřehlédněte

Zavítejte na první máj na První rande

Jak pravil již Karel Hynek Mácha: „Pozdní večer – první máj – je lásky čas.“ A tak vás hlasem účinkujících zveme s úderem šesté hodiny večerní ku zhlédnutí noblesně zábavné muzikálové komedie **První rande** na naší Činoherní scéně, jež je pro tento sváteční květnový podvečer jako stvořena. O lásce i žalu v ní budou tiše šeptat i zvučně pět nejen skuteční přímí účastníci této romantické schůzky naslepo Casey a Aaron, ale rovněž hlasy v hlavě ze světů jiných v podobě jejich představ a vzpomínek na bývalé partnery, rodinné příslušníky i kamarády, kteří velmi jasně, hlasitě, vtípně i dojemně vyjádří své názory na před vašimi zraky možná právě rodící se nový pár. V ústředních figurách Casey a Aarona se můžete těšit na **Elišku Skálovou** a **Daniela Rymeše** a bezmála třicet dalších figuerek ztvární **Aleš Slanina**, **Svetlana Janotová**, **Dušan Vitázek**, **Kristian Pekar** a **Viktória Matušovová** nebo **Andrea Zelová**. Vstupenky jsou již v prodeji na našich pokladnách či online na webu www.mdb.cz.

V příštím čísle

- S Dagmar Křížovou si popovídá Kateřina Vižďová
- Pozveme vás na festival **Dokořán pro hudební divadlo**
- Podrobně představíme poslední premiéru letošní sezóny **Krokodýl ze Svatky aneb Mozart v Brně**
- Co je nového u Lukáše Janoty zjistí Helena Brzobohatá
- Rozhovor s dirigentem muzikálu **Velká ryba (Big Fish)** Matějem Vodou připraví Miroslav Ondra
- Plakát Nikol Wetterové

Mediaální partneři

RENGL

DOKOŘÁN duben 2023

Městské divadlo Brno

Ředitel:
Stanislav Moša
Lidická 1863/16, 602 00 Brno
Tel.: +420 533 316 320
+420 533 316 360
www.mdb.cz
Šéfredaktorka:
Klára Latzková
Tisková mluvčí:
Kateřina Vižďová
Grafická úprava:
Jitka Hloušková
Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150
283. číslo
Vydalo MdB
za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR
Uzávěrka: 23. 03. 2023
Náklad 5 100 ks
Foto: Nikol Wetterová
a Tino Kratochvil
Titulní strana:
foto: Tino Kratochvil

Arthur Miller
POHLED Z MOSTU
režie Stanislav Slovák

**7., 11., 12. dubna a 8., 9., 11., 17.,
23., 27., 28. května** na Činoherní scéně

Petr Štěpán, Barbora Slaninová, Kristian Pekar

Koncert 7. až 9. března na Hudební scéně

V+W OSVOBOZENÉ DIVADLO

VIVA "LALALA"

REPUBLIKA

Hity českých dějin

